

Z pojmu tiskoviny dľa § 2. tlač. zák. jasne sa vidí, že zákon má na mysli hmotu a nie obsah.

Z toho ľžä tedy vidieť, že od tlačenie v jednom čísle periodického časopisu zabaveného článku v inom čísle tohože, alebo iného časopisu, nelžä podriaďiť pod právny pojem rozširovania, vytčený v § 24. čís. 3. tlač. zákona.

Odpadnutím tejto náležitosti odpadá aj skutková podstata prečinu rozširovania dľa § 24. čís. 3. tlač. zákona.

Odpadnutím tejto skutkovej náležitosti odpadá vlastne v danom prípade aj nutnosť prezkúmania toho, či a pokiaľ bola zavedením predbežného zabavenia štátnym zástupcom na základe zákona zo dňa 23. mája 1922 čís. 168. Sb. z. a n. nahradená skutková náležitosť § 10. a 24. čís. 3. tlač. zák. zabavenie náležoím súdnyim, na čom zmätočná sťažnosť buďuje, a ktorá, jako Najvyšší súd pokladá za potrebné už na tomto mieste podotknúť, bola by základná a oprávnená, keď by sa jednalo o rozširovanie vo shora uvedenom smysle tlačového zákona a nie však len o od tlačenie.

V dôsledku toho odpadla ale aj tá ďalšia nutnosť, aby Najvyšší súd prezkúmal, či by jednanie obžalovaného nebolo ľžä podriaďiť pod ustanovenie dľa § 38. tlač. zák., ktorý práve trestá nové uverejnenie tlačiva, lebo skutková podstata tohoto trestného činu predpokladá nové uverejnenie tiskopisu trestným rozsudkom stihnutého, čo sa ale v tomto prípade nestalo.

Práve tento rozdiel medzi rozširovaním zabaveného periodického časopisu a od tlačenie zabaveného článku v onom čísle periodického časopisu jak súdna tabula tak aj zmätočná sťažnosť prehliadly.

Na tomto stave veci nič nezmenil ani zákon zo dňa 23. mája 1922, čís. 168. Sb. z. a n., ponevác týmto zákonom boly zmenené len procesuálne predpisy, nie však materiálne ustanovenia § 2., 8. a 10. odst. 2. tlač. zák. Ustanovenie § 24. rak. tlač. zák. zo dňa 17. decembra 1862, čís. 146. r. z. rozlišuje sa od predpisu § 24. uh. tlač. zák. podstatne tým, že dľa zmieného rakúskeho zákona je postarané aj o ten prípad, keď páchatel obsah zabaveného tiskopisu opäť tlačou uverejní, vetou: »lebo jeho obsah tlačou uverejňoval«. Tohoto ustanovenia § 24. čís. 3. uhor. tlač. zák. postráda a zná v tomto smere uh. tlač. zákon len už hore citované ustanovenie § 38. tlač. zákona.

Tento nedostatok je vysvetliteľný celou stavbou uhorských zákonov o trestných činoch, spáchaných tlačou, kde sa jednalo o pokračovanie subjektívne a kde by bol páchatel od tlačenie zabaveného článku v inom časopise, krome prípadu, uvedeného v § 38. tlač. zákona, spáchal aj druhý raz ten istý trestný čin, ktorého sa dopustil obsahom prvého zabaveného článku.

Ponevác dľa shora vyloženého nelžä v čine obžalovaného, tak jak bol súdnou tabulou zistený, zbadať skutkovú podstatu rozširovania dľa § 24. čís. 3. tlač. zák., bolo zmätočnú sťažnosť na základe § 36. odst. 1. Trpp. nov. jako neodôvodnenú zamietnuť.

(Usnesenie Najvyššieho súdu zo dňa 10. marca 1925, č. Zm III. 14/25.)

Plenárne rozhodnutia N. S. vo veciach občianskych.

Podľa § 113. zák. čl. XX : 1877 povinný je poručník, pofažne opatrovník vyžiadať si schválenie poručenského úradu v prípadoch, uvedených v tomto §, týmto § zákona není však rečené, že jedine a výlučne len v prípadoch, v tomto § uvedených, je potrebné schválenie poručenského úradu a že v iných zvlášť závažných toho netreba.

Rozhodnutím Najvyššieho súdu zo dňa 21. novembra 1923, č. Rv. III. 614/23/5 bola vyslovená právna zásada: »Podľa § 113. zák. čl. XX : 1877

povinný je poručník pofažne opatrovník vyžiadať si schválenie poručenskej vrchnosti v prípadoch, uvedených taxatívne v tomto §, — dľa názoru Najvyššieho súdu však týmto § zákona nie je rečeno, že iba a výlučne len v prípadoch v tomto § uvedených je potrebné schválenie poručenskej vrchnosti a že v iných zvlášť závažných toho nie je treba.»

Na požiadanie ministerstva spravodlnosti zo dňa 5. decembra 1924 č. 50324/24 predložená bola dľa § 6. zákona o Najvyššom súde zo dňa 16. apríla 1919, č. 216. Sb. z. a n. otázka plenárnemu senátu, ktorý ju zodpovedal, jako hore uvedené, uváživ toto:

Taxatívne vypočítanie prípadov, uvedené v § 113. poručenského zákona uhorského, má — podľa názoru Najvyššieho súdu — iba ten smysel, že v týchto prípadoch nezávisí na úvahe poručenskej vrchnosti, či je povinný poručník, pofažne opatrovník vyžiadať si schválenie poručenskej vrchnosti alebo nie, tak že úlohou poručenskej vrchnosti je iba skúmať, či konkrétny prípad po stránke formálnej spadá pod taxatívny výpočet § 113. zák. čl. XX : 1877, alebo nie. Hladí-li sa však na vec z tohto zorného uhla, nedotýka sa taxatívne vypočítanie prípadov, uvedené v § 113. uhorského poručenského zákona, správnosti toho právneho názoru Najvyššieho súdu, že citovaným § zákona nie je rečené, že iba a výlučne len v prípadoch, v tomto § uvedených je potrebné schválenie poručenskej vrchnosti a že v iných zvlášť závažných toho nie je treba. Podporuje právne stanovisko Najvyššieho súdu jednak tá okolnosť, že vypočítanie prípadov v § 113. cit. zákona nie je úplné, nakoľko ešte aj § 264. cit. zákona uvádza prípad, v ktorom potrebné je schválenie poručenskej vrchnosti, jednak to, že sám poručenský zákon nepovažuje prípady, vypočítané taxatívne v § 113., za výlučné a nepovažovala ich za výlučné ani prax administratívnych úradov, príslušných k rozhodovaniu vo veciach poručenských, pofažne opatrovníckych. Je ovšem pravda, že v judikatúre býv. uhorskej kráľovskej Kúrie, menovite v zásadnom rozhodnutí zo dňa 15. decembra 1879, č. 938 (Dt. XXIV. 64.) vyslovená bola zásada, že: výpočet prípadov v § 113. por. zák. je úplný, zovrubný a iné prípady vylučujúci, čomu nasvedčuje doslov prvého odstavca cit. §: »Poručník povinný je vyžiadať si schválenie poručenskej vrchnosti v nasledovných prípadoch« a tento určitý výraz nepripúšťa výkladu, že by rečený výpočet bol iba exemplifikatívny, následovne nepripúšťa ani toho, aby ustanovenia tohto §, obmedzujúce predpis § 87. por. zákona, na základe domnejšej analogie rozširované byť mohli na iné prípady, neuvedené v § 113. por. zákona.« Na tejto zásade trvala býv. uhorská kráľovská Kuria až do konca, z hore citovaného odôvodnenia však zrejme vysvitá, že Kúria oprela svoje právne stanovisko, vyslovené v onom zásadnom rozhodnutí, iba o doslov prvého odstavca § 113. por. zák., nevšímajúc si ustanovenia § 264. por. zák. a iných predpisov tohto zákona, o ktorých nižšie bude reč a z ktorých zrejme ide na iavo, že zákonodarca sám nepovažoval prípady, uvedené v § 113., za vylúčené.

V literatúre povszechne došiel výrazu ten istý právny názor, ktorý prejavovaný bol citovaným zásadným rozhodnutím býv. uhorskej kráľovskej Kúrie.

Kardinálne dielo Ladislava Sipőcza: »Poručenský zákon«, v tomto smere rozhodne háji stanovisko, že — mimo prípadov, uvedených v § 113. por. zák. — poručník pofažne opatrovník úplne neobmedzene môže jednať v mene poručenca, pofažne opatrovanca. Tento interpretátor však hned na to (strana 210.) uvádza prípad, kde k pozmeneniu mena poručenca vyššie administratívne vrchnosti požadovaly schválenie poručenskej vrchnosti, ačkofvek k tomu — podľa § 113. por. zák. — nebolo toto schválenie potrebné a odvoláva sa na stálu prax, ktorá požaduje schválenie aj v takomto prípade. Interpretátor ovšem snaží sa dokazať, že takáto prax není správna, ponevác — vraj — na uvedený prípad ani per analogiam nemožno rozširovať ani jedon z bodov § 113. por. zák. a jesti by to aj

možné bolo, nemohol by potom poručník, poťažne opatrovník ani jedného kroku učiniť bez schválenia poručenskej vrchnosti.

Je to zaiste trochu prepriate stanovisko, treba však s ním rozhodne súhlasiť v prípadoch, kde ide o závažné zájmy poručenca, resp. opatrovanca, keď sám interpretátor — na strane 203. cit. diela — zdôrazňuje, že uhorský poručenský zákon má tú výhodu voči poručenskému zákonu rakúskemu, že určite vyrieka, čo nemôže učiniť poručník, resp. opatrovník bez súhlasu poručenskej vrchnosti, — uznáva, že v istých smeroch bolo by bývalo potrebné obmedziť právomoc poručníka, resp. opatrovníka, na pr. treba by bolo požadovať schválenie poručenskej vrchnosti dotyčne pachtovných smlúv, uzavretých na dobu a pod podmienkami, odchylnými od obvyklého spôsobu, — ktorý prípad však tiež není uvedený v § 113. poručenského zákona.

Zákon však sám pamätoval na takéto prípady, udeliv v §§ 130. a 139. por. zákona poručenskej vrchnosti bez každého obmedzenia právo, aby poručníka, poťažne opatrovníka zaviazať mohla, aby niečo učinil alebo zanechal, — pokiaľ sa týče, aby obmedziť mohla jeho zákonnú právomoc dotyčne určitých vecí. Týmito ustanoveniami sám zákon podáva dôkaz, že obmedzenia právomoci poručníka, resp. opatrovníka, vypočítané v § 113. por. zák., nie sú výlučné, že nie len v prípadoch, tam uvedených, je povinný poručník, resp. opatrovník vyžiadať si schválenie poručenskej vrchnosti, ale aj v iných prípadoch, v ktorých poručenská vrchnosť v zájme poručenca, resp. opatrovanca použila svojho práva na obmedzenie zákonnej právomoci poručníka, resp. opatrovníka.

Týmito ustanoveniami poručenský zákon uhorský vlastne recipoval zásadu, vyslovenú v § 233. obč. zák. rak., cítiac nebezpečie, spojené s taxatívnym vypočítaním prípadov, ktoré nikdy nemôže byť naprosto úplné a tým sboril sám domnieku, opierajúcu sa o doslov odst. prvého § 113. por. zák., že — mimo v prípadoch tam uvedených — poručník, resp. opatrovník k účinnosti právnych úkonov, ním uzavretých nepotrebuje schválenia poručenskej vrchnosti.

Možno o tom disputovať, či sú prospešné alebo nie ustanovenia §§ 130. a 139. por. zákona, toľko však je isté, že v smysle cit. ustanovení má poručenská vrchnosť úplne voľnú ruku a môže zásadne v ktoromkoľvek prípade uložiť poručníkovi, resp. opatrovníkovi, aby si vyžiadal schválenie poručenskej vrchnosti k svojim úkonom, — čoho následkom je, že náleží k povinnostiam poručníka, resp. opatrovníka, domáhať sa schválenia poručenskej vrchnosti v každom prípade, kde ide o závažné zájmy poručenca, resp. opatrovanca, i keď prípad ten není uvedený v § 113. poručenského zákona.

(Plenárne usnesenie zo dňa 28. marca 1925, č. pres. 1414/24.)

Poistná smluva, uzavrená na viac rokov, pozbude účinnosti iestli poistenec druhú alebo niektorú ďalšiu poistnú premiu v čase splatnosti alebo pred uplynutím lehoty povoleného odkladu nezaplatí. Ieda že by poistencovi v zaplatení poistnej premie preťažala nezavinená nehoda alebo vyššia moc.

V prípade zaniknutia poistnej smluvy na tomto základe — poistiteľ nemá zákonného nároku na požadovanie poistných premii. Prípadašúcich od zániku účinnosti poistnej smluvy na zbývajúcu časť smluvnej doby, po ktorú malo poistenie trvať.

K podnetu min. spravdnosti z 12. novembra 1924 čís 43142/24, pojednal plenárny senát Najvyššieho súdu o otázkach mu predložených a usniesol sa na hore uvedenej právnej vete, a to z týchto dôvodov:

Dotyčne hmotne-právnych pravidiel, vzťahujúcich sa na úkony poistné, platia na Slovensku a na Podkarpatskej Rusi — podľa zákona zo dňa 28. októbra 1918 čís 11. Sb, z. a n. — pozatýmne ustanovenia §§ 463—514 zák. čl. XXXVII : 1875, ponevác zákonom zo dňa 15. februára

1922 čís. 65 Sb. z. a n., taktiež vládnym nariadením z 19. októbra 1922 čís. 307. Sb. z. a n. (Poistovací regulatív) dotknuté byly iba ustanovenia cit. zákona vzťahujúce sa na zakladanie, zariadenie, hospodárenie poistovacích podnikov, totiž len §§ 453—462 cit. zákona.

Tá otázka tedy, či poistná smluva uzavrená na viac rokov, pozbude účinnosti z tej príčiny, že strana druhú alebo niektorú ďalšiu poistnú premiu v čase splatnosti alebo pred uplynutím lehoty povoleného odkladu nezaplatí, leda že by poistencovi v zaplatení poistnej premie prekážala nehoda alebo vyššia moc: riešená má byť na základe bodu 4. § 485 obch. zákona a na základe ostatných, s týmto § súvisiacich §§ obch. zákona.

Jasný text bodu 4. § 485. obch. zákona nepripúšťa pochybnosti po tej stránke, že poistná smluva v rečenom prípade zanikne.

Prirodzene a logicky plynie to z toho pravidla, — obsaženého v § 463. obch. zák., — podľa ktorého poistný úkon je v podstate dvojstrannou smluvou. Jedna strana — poistiteľ — zaväzuje sa, že nahradí poistencovi onú majetkovú újmu — škodu —, ktorá mu vznikne z udalosti v smluve označenej, a že následkom toho bude znášať nebezpečenstvo po tejto stránke;

druhá strana — poistenec — však zaväzuje sa: platiť vymienenú odplatu, t. j. poistné.

Keďže tedy jedna z týchto vzájomných zaviazaností — platenie poistného — sa nesplní: zanikne týmto aj druhá zaviazanosť: znášanie nebezpečenstva škody, v nedostatku tejto však zase nemá základu ani ďalšie platenie poistnej premie.

Je síce pravda, že podľa pravidiel všeobecného súkromného práva dvojstranná smluva uzavrená na určitú dobu jednostranne, jedine z vôle jednej strany, bez súhlasu druhej smluvnej strany zrušená byť nemôže, avšak poistný úkon — vzhľadom na jeho povahu, ktorá sa javí v znášaní rizika — od súkromoprávných úkonov odchylna sa má posudzovať, a preto aj obchodný zákon z tej zásady vychádzal, že poistný úkon pozbude účinnosti, keď po uzavretí poistnej smluvy odpadnú tie podstatné podmienky, ktoré sa pri poistení proti škode vyžadujú a nedostatok ktorých by mal za následok pôvodnú neplatnosť alebo bezúčelnosť smluvy, keď by už pri uzavretí smluvy schádzaly. (Viď: »Dôvody Návrhu k cbč. zák.« strana 636.)

Poistenie proti škode znie totiž iba na prípad nastania istej určenej udalosti, poistená vec však aj nastaním inej udalosti môže byť zničená, a tak účinnosť tejto smluvy — čo do smluvnej doby — je aj tak len podmienenou.

Počas smluvnej doby však v osobe alebo v majetkových pomeroch osôb, uzavrevších poistnú smluvu, ľahko môžu nastať aj také zmeny, za trvania ktorých v čase uzavrenia smluvy strany by smluvu neboly uzavrely, najmä jestli poistenec príde do takého stavu, že si poistné usporiť nemôže, alebo jestli poistiteľ neteší sa viac takej dôvere, takej sa tešíl v čase uzavretia smluvy.

Vzhľadom na tieto eventuality, ďalej aby sa čeliť mohlo sporom z nich vznikajúcim, a konečne cieľom ľahšieho a rýchlejšieho vybavenia týchto prípadných sporov, — ktorá rýchlosť zodpovedá obchodnému obehu, — určil obchodný zákon v § 4885. — so zreteľom aj na § 472. obch. zák. — taxatívne tie prípady, v ktorých poistná smluva ipso facto pozbude účinnosti, súčasne ustáľujúc v odst. 2. § 386. cit. zák. aj tie následky potrebné k zabezpečeniu právnych zájmov poistiteľa, ktoré nastanú, keď neplatnosť alebo zánik smluvy poistenec zapríčinil.

Voči tomu neobstoíť to stanovisko zaujaté poistovacími ústavmi, podľa ktorého práve poistencami platené poistné premie tvoria ten fond, z ktorého sa sumy náhrady škody podľa istého plánu vyplácajú, a keď by tohoto fondu vo skutočnosti nebolo, poistiteľ by pripadne nemohol svojej platobnej povinnosti zadosť urobiť, — lebo poistná smluva uzavrená na viac rokov, má sa tak posudzovať, že ňou dané je právo poistencovi

k tomu, aby tento poistnú smluvu po vypršaní istého obdobia za tých istých podmienok zaplatením periodického poistného obnoviť mohol, ktorého právatedy poistenec podľa svojej ľubovôle môže použiť, alebo nepoužiť, bez toho, že by poistiteľ po tejto stránke mohol na poistenca nejaký nátlak činiť, následkom čoho majú poisťovacie ústavy plán, vzťahujúci sa na platenia škôd, všimnutím si týchto zásad zostaviť.

Náležite podporuje správnosť tohoto stanoviska prax anglicko-americká, — ktorá je v otázke poistenia prvotriednou, — v ktorej pokračovanie v poistení uzavrenom na viac rokov výslovne obnovením — »renewal« — sa menuje, a políce jasne iba o tomto práve obnovenia smluvy hovoria.

Z toho, čo prednesené bolo, je zrejmé, že opomenutie zaplatenia druhej alebo niektorej ďalšej poistnej premie v čase splatnosti alebo pred uplynutím lehoty povoleného odkladu, — leda že by poistencovi v platení poistného prekážala nehoda alebo vyššia moc, — podľa bodu 4. § 485. obch. zák. má ipso facto za následok zaniknutie smluvy, uzavrenej na viac rokov.

Prirodzené je však, že táto účinnosť opomenutia platenia niektorej z ďalších poistných premii len vtedy nastane, keď to jedna zo smluvných strán uplatní; naproti tomu však z jasného textu zákona a zvlášť z toho, že prípad, — o ktorý tu ide, — jednoducho vradený bol medzi tie ostatné prípady, v ktorých zaniknutie smluvy voči oboom stranám je zrejmé, vysvitá aj to, že na okolnosti obsažené v bode 4. § 485. obch. zák., resp. na zaniknutie smluvy na tomto základe môže sa jednak poistenec, jednak aj poistiteľ odvolávať a že to, že zaplateniu druhej alebo niektorej ďalšej poistnej premie nehoda alebo vis maior prekážaly, nie'en poistenec, ale aj poistiteľ môže uplatňovať.

Jednak zo zaniknutia poistnej smluvy v dôvodu spomenutého, jako aj zo vzájomnosti práv a zaviazaností plynúcich z poistnej smluvy nasleduje: že v prípade takéhoto zaniknutia poistnej smluvy poistiteľ nemá zákonného nároku požadovať ďalšie poistné premie, pripadajúce od zániku účinnosti poistnej smluvy na zbývajúcu časť smluvnej doby, po ktorú malo poistenie trvať.

Nemôže sa na opak tohoto uzatvárať ani z toho ustanovenia odst. 2. § 486. obch. zák., podľa ktorého, — pokiaľ by neplatnosť alebo zaniknutie smluvy poistenec bol zapríčiniť, — tento zaplatené poistné späť požadovať nemôže, resp. že splatné poistné zaplatiť je povinný a okrem toho je povinný nahradiť aj škodu poistiteľovi, — lebo keď by výraz, obsažený v odst. 2. tohoto §: »že splatné poistné zaplatiť je povinný« vzťahoval sa na poistné premie, ktoré majú byť platené v budúcnosti, pre nezaplatenie ktorých (jednej z nich) smluva zanikla, týmto by prelomená bola základná právna zásada, vyslovená v § 463. obch. zák., vzťahujúca sa na vzájomnosť medzi znášaním nebezpečenstva škody a platením poistného a poistenec povinný by bol platiť poistné bez toho, že by poistiteľ, — jako protihodnotu toho — nebezpečenstvo škody znášal, — a preto hore spomenutý výraz — obsažený v odst. 2. § 486. obch. zák. — môže sa vzťahovať iba na poistné premie, splatné na dobu, uplynúvšiu do zaniknutia poistnej smluvy, v ktorej poistiteľ nebezpečie škody ešte skutočne znášal.

Zásada nedeliteľnosti poistného tomuto neprekážala, lebo zásada nedeliteľnosti poistného spočíva na zásade nedeliteľnosti rizika, a s touto zásadou je v najužšom vzájomnom súvisi, riziko však tiež iba do tej doby sa môže nedeliteľným považovať, pokiaľ poistná smluva účinne trvá. Taktiež pod škodou, ktorá stihla poistiteľa a ktorú odst. 2. § 486. obch. zák. spomína, nemôžu byť rozumené tie pozdejšie poistné premie, ktoré poistiteľ neobdržal následkom toho, že poistná smluva na základe bodu 4. § 485. obch. zák. zanikla

lebo odhliadnúc aj od toho, že v otázke poistného odst. 2. § 486. obch. zák. výslovne rozhoduje, to už tedy ani z tejto príčiny nemôže byť

ešte raz zahrnuté v pojme »odškodnenia« prv spomenutého — následkom nebezpečia škody, ktoré väzí na poisťovateľovi práve na základe poisťnej zmluvy — v čase zaniknutia poisťnej zmluvy nemôže sa ustáliť, či by poisťiteľ bol mal na prípad zaniknutia zmluvy z dotyčného poistenia taký ošoh, ktorého následkom zaniknutia zmluvy nedosiahol, a preto pod pojmom škody — hore spomenutej — nemôže sa rozumieť odňatý úžitok (lucrum cessans), ale iba tá škoda, ktorú poisťiteľ následkom uzavretia zmluvy, poťažne následkom zaniknutia zmluvy utrpel (damnum emergens), na príklad nabývacie a iné útraty, pokiaľ tieto poistencom osobitne nahradené neboli alebo pokiaľ neboli pojaté do premií zaplatených, — alebo tie výhody, ktorých poistenec len z dôvodu ďalšieho trvania poistenia požíval.

Proti tomu, čo hore prednesené bolo, nemožno sa úspešne dovolávať ani obsahu § 473. obch. zákona, lebo tak z osnovy tohoto §, jako aj z porovnania tohoto § s bodom 4. § 485. obch. zákona plynie, že citovaný § 473. obch. zákona vzťahuje sa len na poisťné, prislúchajúce na prvé obdobie poisťnej zmluvy.

(Plenárne usnesenie Najv. súdu zo dňa 28. marca 1925 čís. Pres. 1341/24.)

Dr. Št. Benko:

Nález Najv. Správneho Súdu.

Resortnému ministerstvu neprislúši právo preskúmať z moci dozorčej rozhodnutia ministra pre správu Slovenska.

Ministerstvo vnútra zrušilo rozhodnutie ministra pre správu Slovenska č. 27.039/1921 o prepočítaní služobnej doby sťažovateľa z moci úradnej. Vychádzalo totiž ministerstvo vnútra z právneho náhľadu, že mu prislúcha právo z moci dozorčej preskúmať rozhodnutia ministra s plnou mocou, ktoré tento jako plnomocník vlády, prípadne jako substitút ministerstva vnútra vo veciach do resortu ministerstva vnútra náležajúcich vydal.

Tento názor je mylný.

Z púhej okolnosti, že minister pre správu Slovenska jedná jako plnomocník alebo substitút toho ktorého resortného ministerstva, nemôže sa ešte pre dotyčné resortné ministerstvo odvodzovať právo preskúmať z moci dozorčej toto rozhodnutie, ponevác Najvyšší správny súd už vyslovil v náleze č. 664/1923 právny názor, že resortné ministerstvo nemôže sa stavať proti ministrovi pre správu Slovenska jako nejaký úrad vyššej inštancie.

Pozitívneho predpisu však, zakladajúceho také dozorčie právo pre niektoré resortné ministerstvo vôbec není.

(Nález č. 23563/1924.)

Nesprávne poučenie politického úradu o opravných prostriedkoch.

Sťažnosť brojí proti tomu, že žalovaný úrad — odmietajúc odvolanie — nehľade k tomu, že sťažovateľ podal odvolanie následkom nesprávneho poučenia o opravných prostriedkoch, a dovodzuje, že žalovaný úrad mal toto nesprávne poučenie sám napraviť.